

Nőnapra

Kedves hölgyek!

Nincs ébredésünk, bármilyen fényt, netán árnyat permetez ránk a reggel, ahol a sugárzás megtestesítője, vagy táplálója ne a nő lenne. Hozza az éj tisztulásából a pirkadat serkentő reményeit, felépíti az új nap elbírásának, megújításának józanságait, felmérhetőségét, leküzdésének megoldásait. Ezernyi árnyalatban táplálja törekvéseinket. Velünk van, bennünk ösztönöz, vagy távol él, de egyénisége mégis buzdít, befolyásol. Feltűnik igéző alakja, szeme villanásai, mosolya bátorítása, mert önálló, de a részünk, mert belőlük születünk és visszavonzanak. Lányok, anyák, nagymamák ők születéstől a halálig. Ők teszik folyamatossá az életet, az örömet, a szeretetet.

Nem furcsa, jó száz éve a nők vívták ki maguknak a tiszteletet, az egyenjogúság alappilléreit, a munkához való jogot. Nem furcsa, Ők harcoltak érte a férfiak ellenében.

Férfi szemmel nézve, a Nő az, aki az elvonatkoztatott hétköznapi egymásutániságból kivetkőzve áll előttünk. A Nő az, aki egyetlen pillantásával megbabonázza gondolkodásunk biztosnak hitt pilléreit, aki végtelenbe szárnyaltathat és megmagyarázhatatlan bővülettel, szó nélkül, az érintések varázsával kész a teherhordó szerepére is átlényegülni.

Mellétáborozik a távol és a közel. A jötte belső ragyogássá települ, a vér vulkáni ereje az arcra özönlik, és már nem is Ő jön, hanem virágok, hangok, dallamok, amiről azt sem értjük, hogy valójában miből tevődött össze teljes ereje. Ha elmegy, a magába roskadó világszemünkbe űzi a múlás esti harmatát, és képtelenné teszi a megértés nyugtatását, mintha a fényt követő árnyék önálló életre is képes lenne.

És igen, kiteljesedik az egymásra utaltság, nővé válik a Nő: tudja, hiszi, érzékeli, szétszórja, begyűjti a valós és képzett szépség milliányi himnuszát. Uralmát szinte pazarolja, hogy elé szenderüljön, vágyai meghatározó netovábbja, és ragyogjon körötte a leborulás, mint az igazgyöngy csábító fehér csillogása. A Nő nem a csodák lényé, Ő a vérbő vágyak formáira érett mindenség befogadója, kiérlelője, világra hozója. Megváltoznak az éres kincsei és felfoghatatlan forrású ölelésben ömleszti, az örömforrású ragyogásokat.

Történjen bármi, a csillapuló szépség és arányok láncá áttesterül a születő gyermekbe. Van szebb látvány a világon, mint a gyermekét szoptató anya látványa!? Tudom, az ódákat szegélyező ösvények tüskés ágai néha sebeznek, múló vagy végtelen fájdalmat okozva. Mégis marad a vágyak most már megosztott ritmusa, anya és nő megkülönböztetés melletti azonossága, és az arc, a test ragyogása, fékek csapdáiból ezerszer is kiszabadulva, amely elrejti szerzett, viselt kincseit. Ha tükörbe néz, mosolyognak a fintorgó ráncok, a kor szenvedélyes sietése pillanatnyi múltat keres.

Kedves NŐK, minden magasztos szó letisztultságával kívánom a férfiak nevében: adjon az élet erőt korlátlanul, hogy továbbra is boldogan maradhasson mindenki a csodált, a szenvedtető, a megmérettető NŐ. Nagy N-nel és nagy Ő-vel.

Nagyon sok boldogságot, és örömet kívánok!